

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17CoCsp/4/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121262051
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6121262051.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Eduarda Valenčina v spore žalobcu: MINIHOTOVOST, SE, so sídlom Náměstí T. G. Masaryka 2392/17, 690 02 Břeclav, Česká republika, IČO: 043 55 211, právne zastúpený: Mgr. Zuzana Bírová, advokátka, so sídlom Americká 2, 831 02 Bratislava - Nové Mesto proti žalovanej: K. W., nar. X.X.XXXX, bytom M. XXXX/XX, XXX XX T., právne zastúpenej: JUDr. Peter Vachan, advokát s. r. o., so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, IČO: 47 445 09, o zaplatenie 311,50 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 11Csp/62/2021 - 84 zo dňa 14.10.2021, takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok.

II. Priznáva žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % s tým, že o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie sumy 311,50 eura s príslušenstvom a žalovanej priznal vo vzťahu k žalobcovi nárok náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal na to, že na základe zmluvy o úvere č. XXXXXX zo dňa 11.08.2017 uzavretej podľa § 2390 a nasl. zákona č. 89/2012 Sb. (Občiansky zákonník ČR) a zákona č. 145/2010 Sb. o spotrebiteľskom úvere, žalobca ako veriteľ poskytol žalovanej ako dlžníkovi úver vo výške 450,- eur, ktorý sa zaviazala vrátiť spolu s celkovými nákladmi spojenými s úverom vo výške 96,- eur, t. j. zaplatiť celkovú sumu 546,- eur, v lehote 21 dní od poskytnutia úveru. Keďže žalovaná dňa 19.04.2018 zaplatila sumu 128,- eur a dňa 27.09.2018 sumu 10,50 eura, žalobca pred vydaním platobného rozkazu zobrať v tejto časti žalobu späť a navrhol zaviazat' žalovanú na zaplatenie istiny vo výške 311,50 eura s príslušenstvom, ako aj náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 12,- eur z titulu 4 upomienok, každá po 3,- eurá. Upomínací súd v Banskej Bystrici v zmysle tohto upraveného návrhu žalobcu vydal vo veci platobný rozkaz, voči ktorému žalovaná podala odpor, v ktorom uviedla, že uplatnený nárok v celom rozsahu neuznáva. Poukázala na to, že podmienkou poskytovania spotrebiteľských úverov na území Slovenskej republiky je povolenie udelené Národnou bankou Slovenska v zmysle § 20 ods. 1, resp. 24 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a v zmysle § 11 ods. 3 tohto zákona, ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, uzatvorená zmluva je neplatná, pričom v takomto prípade sa zrušuje od počiatku a zmluvné strany sú povinné vysporiadať sa v zmysle zásad o vydaní bezdôvodného obohatenia. Žalovaná zároveň vzniesla námietku premlčania, nakoľko subjektívna dvojročná premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynula dňa 11.08.2019 a objektívna trojročná premlčacia doba dňa 11.08.2020.

3. Žalobca k odporu žalovanej uviedol, že je zapísaný v zozname subjektov finančného trhu vedeného Českou národní bankou a aj v Obchodním rejstříku, v zmysle čoho je oprávnený poskytovať úvery na základe licencie Českej národnej banky. Ďalej poukázal na to, že zmluva o úvere bola uzavretá v českom jazyku a podľa právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v zmluve nie len odkázali, ale na jeho použitie sa aj dohodli. Uviedol, že aplikácia českého právneho poriadku v danom prípade nie je, a ani nemôže byť pre žalovanú ako spotrebiteľku menej výhodná, keďže právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizovaná v podobe Smernice č. 2008/48/ES, ktorá predstavuje koncept úplného zakomponovania do národných poriadkov členských štátov a je akýmsi minimálnym štandardom ochrany.

4. Žalovaná k tomuto vyjadreniu žalobcu uviedla, že žalobca ponúka pôžičky prostredníctvom slovenskej internetovej stránky, ktorá je celá napísaná v slovenskom jazyku a pôžičky poskytuje v mene euro, pričom na svojej stránke uvádza: „Poskytujeme mini pôžičky v Európe.“ Poukázala taktiež na článok 6 ods. 1 písm. a) a b) Nariadenia EP a Rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky, v zmysle ktorého rozhodným právom je poriadok Slovenskej republiky, ktorý sankcionuje zmluvu o úvere absolútnou neplatnosťou, keďže žalobca nemá udelené povolenie od Národnej banky Slovenska.

5. Prvoinštančný súd vychádzal z článku 5 ods. 1 a článok 6 ods. 1, 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I.) a konštatoval, že nezistil, aby medzi žalobcom a žalovanou došlo k platnej dohode o voľbe rozhodného práva. Úvodnú časť zmluvy o úvere, ktorá odkazuje na český Občiansky zákonník, resp. český zákon o spotrebiteľskom úvere. Súd nepovažoval za účinnú dohodu zmluvných strán o voľbe rozhodného práva, ale len o konštatovanie žalobcu, nie ustanovenie, ktoré by bolo výsledkom zmluvného vyjednávania. V danom prípade sa jedná o formulárovú zmluvu, pričom žalovaná ako spotrebiteľ nemala možnosť zasiahnuť do jej znenia a žalobca nepreukázal, do akej miery žalovaná znenie zmluvy, okrem výšky úveru ovplyvnila. Súd prvej inštancie preto na tento zmluvný vzťah aplikoval normy slovenského právneho poriadku, pretože žalobca ako veriteľ pri uzatváraní zmluvy a plnení z nej konal ako dodávateľ a žalovaná ako spotrebiteľ, pričom žalovaná má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky.

6. Súd prvej inštancie zistil, že na základe zmluvy zo dňa 11.08.2017 bol žalovanej poskytnutý úver s dohodnutou splatnosťou 11.09.2017, z čoho vyplýva, že splatnosť nepresahuje 3 mesiace, a preto nie je spotrebiteľským úverom podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalobca, ktorý poskytol žalovanej úver bez povolenia poskytovať takéto úvery na území Slovenskej republiky je preto iným veriteľom podľa § 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z., pretože úver spĺňa podmienku uvedenú v § 1 ods. 3 písm. l) citovaného zákona. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na to, že podľa § 24 ods. 1 citovaného zákona sa na poskytnutý úver vzťahuje § 11 ods. 3 tohto zákona, ktorý sankcionuje zmluvu o úvere, ktorý bol poskytnutý bez povolenia Národnej banky Slovenska, jej neplatnosťou. Na základe uvedeného preto dospel k záveru, že predmetná zmluva je neplatná, nakoľko poskytovať spotrebiteľské úvery na území Slovenskej republiky môžu len subjekty s povolením udeleným Národnou bankou Slovenska. Z dôvodu neplatnosti zmluvy sa preto strany majú vzájomne vysporiadať v zmysle zásad o bezdôvodnom obohatení. Keďže však žalovaná vzniesla námietku premičania uplatneného nároku, súd prvej inštancie posúdil túto námietku a dospel k záveru, že nárok žalobcu je premičaný v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko dvojročná subjektívna premičacia lehota v danom prípade uplynula 11.08.2019, keďže úver bol poskytnutý 11.08.2017 a žalobca podal na súd žalobu až dňa 24.02.2021, teda po uplynutí tejto premičacej doby. Preto súd prvej inštancie žalobu zamietol a úspešnej žalovanej priznal voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

7. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h), keďže súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nedostatočným a nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca poukázal na to, že je spoločnosťou ktorá vznikla a bola zaregistrovaná v Českej republike a vykonáva svoju činnosť na základe riadneho povolenia Českej národnej banky zapísaného v Obchodnom registri vo forme „poskytovaní nebo sprostředkovaní spotřebitelského úveru“. Žalobca zdôraznil, že právo spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizované smernicou, a preto platí rovnako na území Českej republiky, ako aj Slovenskej republiky, a aj z tohto hľadiska teda plne postačuje oprávnenie Českej národnej banky na poskytnutie spotrebiteľských úverov pre subjekt sídliači na území Českej republiky, ktorý navyše nemá na území Slovenskej republiky ani podnik, ani organizačnú

zložku. Žalobca považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za prekvapivé, nakoľko súd prvej inštancie mal dôjsť k právnenému záveru o nepreukázaní prenechania peňažných prostriedkov žalovanému z vlastnej iniciatívy a nedal možnosť sa žalobcovi k takémuto právnenému záveru vyjadriť, čo žalobca činiť až v tomto odvolaní. K rozhodnému právu žalobca uviedol, že zmluva bola uzavretá v českom jazyku, podľa právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v zmluve o úvere nielenže bolo odkázané, ale na jeho použitie sa strany zmluvy aj dohodli. Na základe uvedeného bol teda súd povinný aplikovať vo veci české právo. Žalobca zároveň poukázal na to, že právny poriadok Českej republiky nie je pre spotrebiteľa menej výhodný ako slovenský právny poriadok, pričom sloboda voľného pohybu služieb je jednou zo základných slobôd práva Európskej únie. Žalobca navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázala na to, že zo všeobecne známych skutočností, ako aj zo skutočností známych súdu z jeho činnosti je nepochybné, že žalobca vykonáva svoju podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu žalovanej (spotrebiteľa), resp. akýmkoľvek spôsobom smeruje svoju podnikateľskú činnosť aj na Slovenskú republiku. Vzhľadom na uvedené je potrebné uzavrieť, že v zmysle článku 6 nariadenia Rím. I. je rozhodným hmotným právom právny poriadok Slovenskej republiky. Žalovaná zároveň poukázala na to, že si nie je vedomá žiadneho prejavu vôle, z ktorého by vyplýval jej záujem, aby sa vzťahy so žalobcom riadili právnym poriadkom Českej republiky a zastáva názor, že ani v prípade voľby práva nesmie byť spotrebiteľ zbavený ochrany, ktorú mu poskytujú ustanovenia právneho poriadku Slovenskej republiky. Žalovaná v rámci tohto svojho vyjadrenia citovala rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9CoCsp/39/2021, z ktorého okrem iného vyplýva, že na území Slovenskej republiky nie je možné poskytovať úvery a pôžičky bez povolenia alebo nad rozsah povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska, pričom keďže žalobca nie je a nikdy nebol evidovaný v registri veriteľov Národnej banky Slovenska, teda takýmto povolením nedisponuje a uzatváranie zmlúv so spotrebiteľmi na území Slovenskej republiky je konaním v rozpore so zákonom, konkrétne ust. § 24b v spojení s § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z., a preto sa považuje za neplatné. Žalovaná teda navrhla rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny a priznať jej nárok na náhradu trov konania.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. - Civilný sporový poriadok - CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli ako aj na jeho webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 30.08.2022 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné.

10. Podľa § 382 CSP, ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

11. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia právne argumentoval aj ustanoveniami právneho predpisu, ktorých znenie necitoval v odôvodnení rozsudku, preto odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 382 CSP vyzval strany sporu, aby sa vyjadrili aj k možnému použitiu § 11 ods. 3, § 20 ods. 2 a § 24 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré neboli citované v rozhodnutí súdu prvej inštancie. Zmyslom tohto ustanovenia je umožniť stranám sporu vyjadriť sa k aplikácii právnych predpisov, ktoré súd prvej inštancie necitoval, resp. opomenul citovať vo svojom rozhodnutí, bez ohľadu na ich súhlasné, resp. nesúhlasné stanovisko.

12. Podľa § 11 ods. 3 zákon č. 129/2010 zákona o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ), ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, uzatvorená zmluva je neplatná. Ak vznikne spotrebiteľovi povinnosť vydať poskytnuté finančné plnenie, osoba podľa prvej vety je povinná umožniť spotrebiteľovi uhradiť len skutočne poskytnuté finančné plnenie v splátkach a lehote, ktorá však nesmie byť kratšia ako lehota, v ktorej by mal spotrebiteľ vrátiť finančné plnenie, ak by neexistoval dôvod neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere; tým nie je dotknuté právo zmluvných strán dohodnúť sa na dlhšej lehote na vrátenie poskytnutého finančného plnenia a právo spotrebiteľa vrátiť poskytnuté finančné plnenie naraz alebo v splátkach v lehote kratšej, ako bola dohodnutá v zmluve podľa prvej vety.

13. Podľa § 20 ods. 1 písm. a) ZoSÚ, veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery len na základe povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska, a to v závislosti od udeleného povolenia v tomto rozsahu; bez obmedzenia rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov podľa § 20a.

Podľa § 20 ods. 1 písm. b) ZoSÚ, veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery len na základe povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska, a to v závislosti od udeleného povolenia v tomto rozsahu; v obmedzenom rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov podľa § 20b.

Podľa § 20 ods. 2 ZoSÚ, udelenie povolenia rozhoduje Národná banka Slovenska na základe písomnej žiadosti o udelenie povolenia (ďalej len "žiadosť o povolenie"). Žiadosť o povolenie predkladá žiadateľ, ktorý chce poskytovať spotrebiteľské úvery (ďalej len „žiadateľ“). Žiadosť o zmenu povolenia predkladá žiadateľ, ktorý je veriteľom. Na konanie o udelení povolenia alebo o zmene povolenia sa vzťahuje osobitný predpis, ak odseky 3 a 8 neustanovujú inak.

14. Podľa § 24 ods. 1 ZoSÚ, na iných veriteľov a na zmluvy o úvere alebo pôžičke, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom, sa vzťahujú ustanovenia § 1 ods. 2 druhej vety, § 2, 3, 4, 6, § 7 ods. 1, 2, 16 až 42, § 8, 8a, § 9 ods. 1, ods. 2 písm. a) až v), ods. 9 až 11, § 11, 12, 14, 16, 17, 19, § 20 ods. 2 až 8, § 23 a 25.

Podľa § 24 ods. 2 ZoSÚ, veriteľ môže poskytovať úvery alebo pôžičky, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom, ak má povolenie poskytovať spotrebiteľské úvery podľa § 20 ods. 1 písm. a).

15. Na základe vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie nebolo medzi stranami sporu sporné, že žalobca poskytol žalovanej na základe zmluvy o úvere sumu 450,- eur. V tejto súvislosti odvolací súd vyjadrenie žalobcu v odvolaní o tom, že súd prvej inštancie prišiel k právnomu záveru o nepreukázaní prenechania peňažných prostriedkov žalovanej považuje za nie dostatočne pochopené žalobcom, nakoľko poskytnutie úveru vo výške 450,- eur nebolo a nie je sporné. Zároveň je nesporné, že žalobca ako veriteľ nemá povolenie Národnej banky Slovenska (NBS) na ponúkanie a poskytovanie spotrebiteľských úverov, na základe ktorého, by bol oprávnený ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery na území Slovenskej republiky. Uvedenú skutočnosť preveril odvolací súd prostredníctvom verejne prístupného registra NBS, pričom zistenie prvoinštančného súdu, že žalobca nemá udelenú licenciu pre poskytovanie spotrebiteľských úverov sa potvrdili.

16. Medzi stranami sporu bola sporná aplikácia rozhodného práva na prejednávajúcu vec. Žalobca tvrdil, že so žalovanou uzavrel dohodu o voľbe rozhodného práva, ktorým bol právny poriadok Českej republiky. Na druhej strane žalovaná odkázala na citované nariadenie Rím I., na základe ktorého je rozhodným právom právny poriadok Slovenskej republiky. Žalobca síce tvrdil, že zmluvné strany sa na aplikácii českého právneho poriadku dohodli, avšak túto skutočnosť konkrétne nešpecifikoval, teda na základe, ktorého dojednania zmluvy a akým konkrétnym spôsobom došlo k dohode o voľbe právneho poriadku Českej republiky. V tejto súvislosti súd prvej inštancie správne poukázal na to, že úvodnú časť zmluvy, v ktorej je uvedené, že zmluva bola uzavretá podľa českého Občianskeho zákonníka, českého zákona o spotrebiteľskom úvere, nemožno považovať za účinnú dohodu zmluvných strán o voľbe rozhodného práva, keďže skutočne sa jedná iba o konštatovanie a nie ustanovenie, z ktorého by bolo zrejmé zmluvné dojednanie účastníkov zmluvy o rozhodnom práve. Rovnako nemožno ani vychádzať zo všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré majú mať iba vysvetľujúci, technický charakter k skutočnostiam uvedeným v zmluve. Tieto podmienky síce mali byť elektronicky podpísané žalovanou, ale jedná sa o jednostranný formulár, ktorý žalovaná nemohla žiadnym spôsobom ovplyvniť. Nemožno konštatovať, že skutočnosti uvedené v týchto podmienkach sú výsledkom konsenzu prejavu vôle oboch zmluvných strán. Žalovaná podpisom iba potvrdzuje, že sa zoznámila v dostatočnom predstihu s ich obsahom, že im porozumela a konštatovanie, že ich „považuje za právne beže zbytkovo záväznú“, taktiež nemôže zakladať tak podstatnú skutočnosť, akou je dohoda o voľbe rozhodného práva, nakoľko takýto prejav vôle musí byť jasný, určitý a úplne zrozumiteľný tak, aby nebola žiadna pochybnosť o tom, že spotrebiteľ si zmluvne dohodol aplikáciu iného právneho poriadku, než je v danom prípade právny poriadok Slovenskej republiky. Žalobca správne uviedol, že právo Európskej únie v oblasti spotrebiteľského práva je síce harmonizované, čo ale neznamená, že je vo všetkých krajinách úplne totožné, pričom členská krajina si môže upraviť v rámci svojho právneho poriadku práva spotrebiteľa aj v širšom rozsahu, teda môže rozšíriť ochranu spotrebiteľa, avšak pri zachovaní účelu smernice. Z tohto dôvodu teda nemožno súhlasiť s argumentáciou žalobcu, že pre žalovanú ako spotrebiteľku vôbec nie je podstatné, aký právny poriadok bude na prejednávajúcu vec aplikovaný.

Vzhľadom na vyššie uvedené, preto súd prvej inštancie správne aplikoval ako rozhodné právo, právny poriadok Slovenskej republiky.

17. V zmysle § 24 ods. 2 citovaného zákona o ZoSÚ je nepochybné, že žalobca mohol žalovanej legálne poskytnúť úver iba v prípade pokiaľ by mal povolenie udelené Národnou bankou Slovenskej republiky. V tomto ohľade je bezpredmetné, či má žalobca povolenie Českej národnej banky. Je nepochybné, že žalovanej poskytla úver osoba, ktorá nemá povolenie na poskytovanie úverov na území Slovenskej republiky a v takomto prípade je v zmysle § 11 ods. 3 citovaného zákona táto zmluva neplatná, ako to správne konštatoval súd prvej inštancie a za tejto situácie správne na prejednávanú vec aplikoval ust. § 457 Občianskeho zákonníka, teda že pri neplatnosti zmluvy je každý z jej účastníkov povinný vrátiť druhému všetko čo podľa nej dostal, nakoľko sa jedná o plnenie z neplatného právneho úkonu. Žalovaná ale zároveň vznesla námietku premlčania, pričom žalobca nerozporoval, že žalovanej boli peňažné prostriedky poskytnuté 11.08.2017. Subjektívna dvojročná lehota uplynula k 12.08.2019 (k 12.08.2020 uplynula aj objektívna trojročná premlčacia lehota, pričom subjektívna lehota môže plynúť iba v rámci objektívnej lehoty) a keďže žaloba v tejto veci bola Okresnému súdu Banská Bystrica doručená až dňa 24.02.2021, teda po uplynutí subjektívnej (aj objektívnej) premlčacej lehoty v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie správne žalobu v celom rozsahu zamietol.

18. Žalobca v odvolaní citoval ustanovenia § 365 CSP, ktoré považoval za odvolacie dôvody, tieto žiadnym spôsobom nešpecifikoval. Neuviedol akým nesprávnym procesným postupom mu súd znemožnil, aby uskutočňoval svoje procesné práva. Nešpecifikoval, o akú konkrétnu inú vadu sa v danom prípade malo jednať, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Neuviedol, aké navrhnuté dôkazy neboli vykonané, k akým nesprávnym skutkovým zisteniam súd na základe vykonania dokazovania došiel a z akého konkrétneho dôvodu rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V súvislosti s takto formulovanými odvolacími dôvodmi odvolací súd udáva, že nemožno iba uviesť vybrané písmená ust. § 365 CSP, ale je potrebné špecifikovať odvolací dôvod, teda uviesť konkrétne skutočnosti, z ktorých by bolo nepochybné, že ten ktorý dovolací dôvod bol naplnený.

Odvolací súd nezistil splnenie ani jedného z odvolacích dôvodov, ktorý by mal za následok nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie. Preto na základe § 387 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vec správny potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 396 CSP s použitím § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1,2 CSP. Úspešnej žalovanej priznal voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti veci.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).